

Forslaget er altså både bureaukratisk, udemokratisk og asocialt, hvis vi tager de milde betegnelser. Og jeg vil hellere brække en arm på langs end drømme om at stemme for det forslag.

Så er der B 40, og her kan man jo stille sig selv det spørgsmål, hvad forslaget om en kvote på 1.000 om året medfører.

Jeg har læst bemærkningerne meget nøje, men jeg må indrømme, at jeg ikke helt fatter forslaget. Det er vist et eller andet med, at man skal tage vare på danskheden, eller et eller andet i den retning. Men dér kan man jo sige, at hvis vi nu indfører en kvote på 1.000 om året, vil det altså tage 5.000 år, før de mennesker, der dermed får indfødsret, kommer til at udgøre et flertal af den danske befolkning – 5.000 år vil det tage! – og så kan man måske forestille sig, at nogle af dem, der kom først, når de 5.000 år er gået, nok er blevet temmelig godt integreret i samfundet! Der er i hvert fald en mulighed for det.

Så hvad er egentlig formålet med at den kvote på 1.000? Det er ikke at forsvare danskheden, for det er aldeles urealistisk, at et større antal end 1.000 om året skulle kunne true danskheden.

Så også det forslag ser vi os nødsaget til at afvise.

Arne Melchior (CD):

Som forventet fik jeg ikke svar fra fru Inge Dahl-Sørensen om, hvilket kendskab hun har til, hvor mange hundrede eller tusinde der har fejret deres danske statsborgerskab. Men jeg kan da forstå, at fru Inge Dahl-Sørensen ikke bliver inviteret med til den slags sammenkomster – og det kan jeg da godt forstå!

Jeg kan også forstå de ordførere, der hurtigt har overstået deres taler her, for det er jo genbrugsforslag.

Jeg vil dog gøre lidt mere ud af det i dag, men jeg vil måske alligevel gemme noget af det svære skyts, til vi inden så længe skal have en diskussion om det multietniske samfund. Men jeg vil forsøge at spidde nogle af enkelthederne i de to forslag, vi behandler nu.

Bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 39 skrider af falsk oplysning:

Allerede i indledningen henvises der til, at det er en genfremsættelse af et forslag fra samlingen 1995-96, og det er selvfølgelig rigtigt nok – da hed det B 27 – men når man så dyrker det lidt, finder man ud af, at dét såmænd var en genfremsættelse af et forslag fra 1994-95, hvor

det hed B 113, og at det igen var en genfremsættelse af et forslag fra 1993-94, hvor det hed B 81, og sådan kan der altså vildledes ved, at der siges kvarte sandheder.

Senere i bemærkningerne er der så en opstilling over, hvor mange der har opnået indfødsret, og den skal da nok passe, men det er bare ikke opgjort, hvor mange af disse mennesker der hører til nordiske lande eller EU-landenes oprindelige borgere, som jo også ifølge forslagsstillerne skal kunne få indfødsret uden videre – i hvert fald temmelig nemt – og det er jeg da også enig i at de skal, men når man opgør det på den måde, så er oplysningen igen en – ja, min far plejede at kalde den slags en snapseoplysning, fordi den tilslører alt det væsentlige.

Og lidt senere står der, at det »er formentlig korrekt og i alt fald indtil videre ikke imødegået, at der f.eks. i statsminister Poul Schlüters regeringstid er sket en tilvækst af første- og anden-generationsindvandrere . . . der er større end i hele Danmarkshistorien, før Poul Schlüter tiltrådte som statsminister.«

Jeg ved ikke, hvem der har været forpligtet til at efterregne eller imødegå den oplysning; jeg imødegår den i hvert fald, for jeg tror ikke, den holder 5 cm vand. Så det er altså også en snapseoplysning.

Og så står der noget om, at den slags ting er et tabuemne her i landet.

Jeg oplever ikke, at det er tabuemne. Jeg synes, det diskuteres alle vegne, i organisationer, i foreninger, i politiske sammenhænge, ved selskabelighed, og hvor folk mødes, og det er da også helt naturligt. Og det er en usandhed at sige, at det er et tabuemne, eller at nogle af de partier, som altså stemmer imod de her to forslag, ønsker at gøre det til et tabuemne. Jeg har ikke truffet nogen, der ønsker at gøre det til et tabuemne. Det er lige så forkert og lige så usandt som påstanden om, at nogle siger, at danskerne er racister. Det er der aldeles ikke nogen der siger.

Og så står der såmænd yderligere i bemærkningerne, at ansøgerne skal forpligte sig til at give afkald på hidtidigt statsborgerskab – som om forslagsstillerne ikke vidste, at der er visse lande, hvor dette ikke kan lade sig gøre! Og et af de lande er f.eks. USA. Et én gang opnået USA-statsborgerskab, eksempelvis bare ved fødsel på et amerikansk skib eller i en amerikansk flyvemaskine, kan man ikke give afkald på.

Så det er så forkert og så falsk en tone og så uværdigt, at jeg græmmes ved at skulle beskæftige mig med det!